

Charles Perrault

Motanul încălțat

Traducerea:
MĂLĂESCU GABRIEL

Ilustrațiile:
DANIEL ȚUȚUNEL

Editura MondoRO
București, 2016

Motanul încălțat

A fost odată un morar care avea trei fii, iar la moartea lui el le-a împărțit toată averea ce-o avea în acest fel:

A dat moara celui mai mare, măgarul celui mijlociu și pisica celui mai tânăr. Fiecare dintre frați a luat ceea ce îi aparținea, dar cel mai tânăr, care nu primise decât pisica, se plângea într-una că fusese nedreptățit.

— Frații mei, a spus el, unindu-vă moștenirile, vă veți putea descurca foarte bine în lume, dar eu, după ce voi mânca pisica și îmi voi face o căciulă din blana ei, în scurt timp voi muri de foame!

LIBRIS
LIBRIS

IBRIS

Pisica, după ce stătuse tot acest timp și ascultase ascunsă după ușa dulapului, ieși și spuse:

— Nu te supăra așa, bunul meu stăpân; doar pune să mi se facă o pereche de cizme și dă-mi o tolă și ai să vezi că nu ai fost atât de nedreptățit cum crezi.

Deși băiatul nu se bizuia prea mult pe aceste promisiuni, totuși, cum deseori observase trucurile înșelătoare cu care motanul prindea șobolani și șoareci, cum ar fi să se atârne de picioarele din spate și să se ascundă în grânele măcinate, ca să îi facă să creadă că era mort, avea oarece speranță că motanul îi va fi de ajutor în nefericita lui situație.

Nici bine nu a primit cizmele și tolă, că motanul a început să se echipeze, spre amuzamentul tânărului său stăpân. Și-a tras cizmele destul de repede și, punând tolă pe după gât, a apucat sforile de la gura ei cu labele din față și, încurajându-și stăpânul, a pornit la drum.

Prima încercare pe care a făcut-o motanul a fost să intre într-un bârlog în care se aflau mai mulți iepuri. A pus niște tărățe și niște pătrunjel în tolă, apoi s-a întins cât

era de lung, de parcă era mort, sperând că niște iepuri tineri (care încă nu știau nimic despre trucurile lumii) vor veni în scurt timp și vor intra în tolbă, ca să mănânce din delicatesele puse în ea.

Abia se întinsese, că planul i-a și dat roade. Un iepure prostuț s-a furișat în tolbă, iar motanul a strâns imediat sforile și l-a legat fără milă.

Mândru de prada lui, el a dat fuga direct la palat, unde a cerut să vorbească cu regele. Fiind poftit în apartamentul maiestății sale, el făcu o plecăciune apoi spuse:

— V-am adus, Domnia Voastră, acest iepure din vizuina de pe domeniul stăpânului meu, Marchizul de Carabas, care mi-a poruncit să vin la Maiestatea Voastră să vă asigur de supunerea lui.

Acesta era un titlu pe care motanul îl inventase pentru stăpânul lui.

— Spune-i Marchizului de Carabas, a răspuns regele, că îmi face mare plăcere să primesc darul lui și că îi sunt îndatorat.